

Arrest

nr. 151 982 van 8 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VOS loco advocaat A. VERBEECK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine. U woonde samen met uw vrouw, M. D. (...) (O.V. (...)), en uw kinderen in het dorp Nuradilovo in de deelrepubliek Dagestan.

In 2009 werden de oom van uw vrouw, K. D. (...), en zijn twee meerderjarige kinderen vanuit hun huis in de stad Gudermes in Tsjetsjenië ontvoerd. Nadien werd er niets meer van hen vernomen. Uw schoonvader, Y. D. (...), begon een zoektocht naar zijn broer. Hij diende verschillende klachten in bij overheidsinstanties. Hij werd echter bedreigd om zijn zoektocht stop te zetten.

Vanaf 2012 hebt u uw schoonvader enkele keren geholpen met zijn zoektocht. In de herfst van 2012 ging u samen met hem naar een mensenrechtenorganisatie in de stad Pjattigorsk. In 2013 gingen jullie samen naar een mensenrechtenorganisatie in Moskou. In de zomer van 2013 werd uw schoonvader

gearresteerd door de ordediensten. Hij werd ongeveer een week vastgehouden, waarna hij terug werd vrijgelaten.

Eind augustus of begin september 2014 verdween uw schoonvader spoorloos. Uw vrouw vertrok de volgende dag naar haar ouderlijk huis in Gudermes. Samen met haar moeder diende ze klachten in bij de politie en het parket, echter zonder resultaat.

In september 2014 werd u zelf gearresteerd door de ordediensten terwijl u op weg was naar uw werk. U werd vastgehouden in een politiekantoor in de stad Khasavyurt. U werd ondervraagd over uw schoonvader en zijn broer. Op de derde dag werd u terug vrijgelaten. De binnenlandse paspoorten en reispaspoorten van u en uw vrouw werden ingehouden. U ging eerst naar het huis van uw ouders en vervolgens naar het ziekenhuis, waar u eerste zorgen kreeg toegediend.

In oktober 2014 belde u naar een live-uitzending op de Tsjetsjeense televisie waar vragen konden worden gesteld aan de Tsjetsjeense president Kadyrov. U sprak met een medewerker van het programma. U stelde een vraag over de verdwijning van uw schoonvader en zijn broer. De medewerker zei dat uw vraag behandeld zou worden. Enige tijd later werd uw vrouw opgebeld door een medewerker van het programma. Er werd gedreigd dat jullie geen verdere vragen meer mochten stellen, anders zou u hetzelfde lot beschoren zijn als uw schoonvader. Hierop besloten jullie te vluchten uit het land.

Op 4 of 5 november 2014 vertrok u samen met uw gezin uit Dagestan. Jullie reisden met de bus naar Moskou. Daar nam u de trein naar de stad Brest in Wit-Rusland. Een smokkelaar bracht jullie met een bootje over een rivier. Vervolgens reden jullie met een minibus naar België. U hebt geen idee door welke landen jullie reisden. U kwam aan in België op 13 november 2014 en vroeg dezelfde dag asiel.

B. Motivering

U verklaart dat u in Dagestan en Tsjetsjenië zult worden vervolgd door de autoriteiten omdat u uw schoonvader zou hebben geholpen in zijn zoektocht naar zijn verdwenen broer, die sinds 2009 spoorloos zou zijn. In augustus of september 2014 zou uw schoonvader ook zijn verdwenen. In de loop van september 2014 zou u zelf ook zijn opgepakt door de ordediensten, waarna u drie dagen werd vastgehouden en mishandeld.

Het Commissariaat-generaal kan echter helemaal geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Ten eerste is uw verhaal over uw eigen arrestatie in september 2014 compleet ongeloofwaardig. Zo bleek u herhaaldelijke tegenstrijdige verklaringen af te leggen over wanneer u precies zou zijn gearresteerd. Tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u 'begin september' 2014 zou zijn opgepakt (CGVS vragenlijst, nr. 3.1, 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk dat u 'in september, misschien eind september' werd gearresteerd. U zei dat u zich de exacte datum niet kon herinneren (CGVS, p. 8). Even later beweerde u dan weer dat u op '18, 19 of 20' september werd opgepakt, 'ongeveer midden september', 'het begin van de tweede helft van september' (CGVS, p. 19). Toen u met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, antwoordde u dat u 'zich kon vergissen' (CGVS, p. 22). Deze uitleg is niet afdoende. Gezien het gaat over uw eerste en enige arrestatie door de ordediensten kan redelijkerwijze worden verwacht dat u dit moment toch enigszins correct kunt plaatsen in de tijd en dat u hier ook coherente verklaringen over zou kunnen afleggen. Daarenboven moet worden opgemerkt dat uw vrouw helemaal geen idee bleek te hebben wanneer u precies zou zijn gearresteerd. Ze wist enkel dat dit na de verdwijning van haar eigen vader zou zijn gebeurd. Zelfs toen uw vrouw werd gevraagd of u misschien één dag, enkele dagen, twee weken of een maand na de verdwijning haar vader was gearresteerd, kon ze enkel zeggen dat het 'zeker niet de volgende dag' was. Meer kon uw vrouw niet vertellen (CGVS vrouw, p. 6-7). Het hoeft geen betoog dat het niet geloofwaardig is dat uw vrouw zelfs niet bij benadering zou kunnen vertellen wanneer uw eerste en enige arrestatie zou hebben plaatsgevonden. Voorts bleken u en uw vrouw flagrant tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de duur van uw beweerde arrestatie. U vertelde zelf dat u na uw arrestatie drie dagen zou zijn vastgehouden in een politiekantoor in de stad Khasavyurt (CGVS, 8, 19). Uw vrouw beweerde daarentegen dat u nog op dezelfde dag van uw arrestatie terug zou zijn vrijgelaten. Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde ze dat zij op het moment van uw arrestatie bij haar ouders in Gudermes verbleef en dat u haar 'niet alles vertelde' (CGVS vrouw, p. 7). Deze uitleg kan geenszins overtuigen. Er mag immers in alle redelijkheid worden verwacht dat uw vrouw op de hoogte is van enkele elementaire feiten over uw beweerde arrestatie, een gebeurtenis die mee aan de basis zou hebben gelegen van jullie gezamenlijke vertrek uit Dagestan en vlucht naar België. Het is evenmin geloofwaardig te noemen dat uw vrouw helemaal niet op de hoogte was van de omstandigheden waarin u gearresteerd zou zijn. Zelf beweerde u dat u met de auto op weg was naar uw werk, toen u door bij een politiepost werd gestopt en gearresteerd (CGVS, p. 20). Toen uw vrouw werd gevraagd waar u was toen u werd opgepakt, moest ze het antwoord schuldig blijven. Ze bleek niet te weten of u eventueel op uw werk, bij een vriend of u bij uw ouders was en zelfs niet of u überhaupt in Dagestan werd opgepakt of eventueel daarbuiten, bijvoorbeeld in Tsjetsjenië (CGVS vrouw, p. 7). Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw arrestatie nog verder.

Ten tweede kan er ook geen geloof worden gehecht aan uw verhaal over de problemen van uw schoonvader. Wat betreft het moment waarop uw schoonvader spoorloos zou zijn verdwenen, zei u tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal dat dit 'eind augustus of begin september', 'op 29 augustus of 1 september' was gebeurd. U kon deze gebeurtenis niet nauwkeuriger plaatsen, wat op zich al weinig geloofwaardig overkomt, gezien het toch ging over een belangrijke gebeurtenis met een grote impact op het leven van u en uw vrouw (CGVS, p. 16). Nog minder geloofwaardig is dat ook uw vrouw moeite bleek te hebben om de verdwijning van haar vader te situeren in de tijd. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal zei ze dat haar vader in september 2014 was verdwenen. Toen haar werd gevraagd of ze dit kon specificeren, zei ze dat het waarschijnlijk in het begin van september was, maar dat ze zich de datum niet kon herinneren (CGVS vrouw, p. 3). Gezien jullie beiden verklaren dat uw vrouw nog een klacht indiende bij een officiële instantie naar aanleiding van de verdwijning van haar vader en gezien het relatief recente karakter van deze gebeurtenis, meent het Commissariaat-generaal dat het niet geloofwaardig is dat uw vrouw de verdwijning van haar eigen vader niet nauwkeuriger zouden kunnen situeren in de tijd. In dit verband moet nog worden opgemerkt dat uw vrouw tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde dat haar vader 'begin oktober' 2014 zou zijn verdwenen (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, bleef ze bij haar laatste versie en zei ze dat er tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken waarschijnlijk een vergissing was gebeurd. Omwille van redenen die verder in deze beslissing zullen worden uiteengezet, is deze uitleg niet afdoende om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Vervolgens moet worden gewezen op een ernstige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van u en uw vrouw over de omstandigheden van de arrestatie van uw schoonvader. U beweerde dat uw schoonvader zou zijn verdwenen toen hij 's morgens op weg was van zijn huis naar zijn werk (CGVS, p. 17). Toen u werd gewezen op de verklaringen van uw vrouw bij de Dienst Vreemdelingenzaken, als zou haar vader van thuis uit zijn meegenomen door onbekende personen (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5), antwoordde u dat dit misschien wel mogelijk was, maar dat uw schoonmoeder in elke geval niet thuis was op dat moment en dat zij dus geen getuige was van het feit dat uw schoonvader werd meegenomen (CGVS, p.22). Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde uw vrouw daarentegen daar haar moeder wel thuis was op het moment dat haar vader werd meegenomen door onbekenden (CGVS vrouw, p. 4). Toen uw vrouw werd gewezen op deze tegenstrijdigheid, zei ze dat u zich vergist had en dat u vergeetachtig bent (CGVS vrouw, p. 6). Gezien het flagrante karakter van de vastgestelde tegenstrijdigheden, kan deze uitleg niet overtuigen. Daarenboven konden er nog verschillende tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van u en uw vrouw over de stappen die uw vrouw en uw schoonmoeder nog zouden hebben ondernomen naar aanleiding van de verdwijning van uw schoonvader. Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal zei u dat uw vrouw en schoonmoeder twee klachten hadden ingediend, zowel bij de politie als bij het parket (CGVS, p. 18). Tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte uw vrouw echter maar melding van één klacht, die zij en haar moeder binnen de drie dagen na de verdwijning van haar vader zouden hebben ingediend bij de politie van Gudermes (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 3.5). Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal sprak uw vrouw opnieuw van één klacht, maar beweerde ze plotseling dat ze niet wist bij welke instantie deze klacht zou zijn ingediend 'omdat ze hier geen verstand van had'. Daarenboven beweerde uw vrouw dat deze klacht pas zou zijn ingediend in oktober 2014, meer dan een maand na de verdwijning van haar vader (CGVS vrouw, p. 5). Toen u en uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werden geconfronteerd, kon geen van jullie hier een aannemelijke of geloofwaardige uitleg voor geven (CGVS, p. 22; CGVS vrouw, p. 6). Toen u tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal werd gevraagd of uw vrouw of schoonfamilie behalve de klacht bij politie en parket nog andere stappen hadden ondernomen naar aanleiding van de verdwijning van uw schoonvader, antwoordde u ontkennend. U zei dat ze geen andere demarches hadden gedaan, omdat dit toch geen zin zou hebben (CGVS, p. 23). Deze uitspraak is bijzonder vreemd, gezien u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk had verklaard dat uw vrouw eind augustus 2014 nog een brief zou hebben geschreven naar mensenrechtenorganisatie Memorial (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat uw vrouw dat niet had gedaan of dat u hier in elk geval niet van op de hoogte was (CGVS, p. 23). Deze uitleg houdt geen steek, gezien u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken heel expliciet melding maakte van een brief aan een mensenrechtenorganisatie. Ten slotte bleek u ook tegenstrijdige verklaringen af te leggen over de dreigtelefoon die u en uw vrouw zouden hebben ontvangen naar aanleiding van het feit dat u zou hebben gebeld naar een live-uitzending van de Tsjetsjeense televisie. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken vertelde u dat u en uw vrouw reeds de volgende dag een dreigende telefoon kregen waarbij werd gezegd dat jullie moesten stoppen met vragen stellen (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens uw gehoor bij het Commissariaat-generaal beweerde u echter dat jullie pas twee of drie dagen later een dreigende telefoon zouden hebben ontvangen (CGVS, p. 18). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, antwoordde u dat dit mogelijk

was. U zei dat u het zich niet meer kon herinneren (CGVS, p. 22). Dit is niet geloofwaardig. Er kan immers worden verwacht dat u dit laatste vervolgingsfeit, dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor jullie vertrek uit het land, beter zou kunnen situeren in de tijd.

Ten derde kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat u uw schoonvader actief zou hebben geholpen bij zijn beweerde zoektocht naar zijn verdwenen broer. Na het gehoor en na grondig onderzoek van uw verklaringen kon worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over het moment waarop u uw schoonvader zou zijn beginnen helpen. Tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u reeds in december 2010 of in januari 2011 was begonnen met het helpen van uw schoonvader in zijn zoektocht (CGVS vragenlijst, nr. 3.5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal, beweerde u daarentegen dat u pas in 2012 uw schoonvader zou zijn beginnen helpen. U zei dat u in de herfst van 2012 uw schoonvader een eerste keer had vergezeld bij een bezoek aan een mensenrechtenorganisatie. Voor 2012 zou u niet actief betrokken zijn geweest bij zijn zoektocht (CGVS, p. 13-14). Deze twee versies zijn niet verenigbaar. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u nauwelijks iets kon vertellen over de initiatieven die uw schoonvader zou hebben ondernomen en waarbij u zelf assistentie zou hebben verleend. Hoewel u beweerde dat u uw schoonvader in de herfst van 2012 zou hebben vergezeld naar een mensenrechtenorganisatie in de stad Pjattigorsk, bleek u helemaal geen idee te hebben over welke organisatie het precies ging. U kon ook niets vertellen over het resultaat van het gesprek van uw schoonvader met een vertegenwoordiger van deze organisatie. Ook wat betreft de tweede keer dat u uw schoonvader zou hebben vergezeld bij een bezoek aan een mensenrechtenorganisatie in Moskou in februari 2013 bleek u geen idee te hebben om welke organisatie het ging of over het eventuele resultaat van de ontmoeting (CGVS, p. 15-16).

Reeds bij het begin van het gehoor bij het Commissariaat-generaal haalde u twee elementen aan om eventuele vaagheden, inconsistenties of tegenstrijdigheden in uw relaas te verschonen. U beweerde dat er bepaalde problemen zouden zijn geweest met de tolk tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Meer concreet zei u dat het leek of 'de persoon die achter het scherm van de pc zat' de vragen 'zelfstandig formuleerde' en dat deze persoon ook 'zou hebben gelachen bij het stellen van de eerste drie vragen', wat u 'in de war' zou hebben gebracht (CGVS, p. 2). Uw vrouw maakte een gelijkaardige opmerking (CGVS vrouw, p. 2). Het Commissariaat-generaal ziet echter niet in hoe dit ervoor zou hebben gezorgd dat jullie verklaringen niet correct zouden zijn opgetekend bij het invullen van de vragenlijst. Bovendien moet worden gewezen op het feit dat na afloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken uw verklaringen en de verklaringen van uw vrouw werden voorgelezen in het Russisch en dat jullie zich hiermee akkoord verklaarden door het plaatsen van jullie handtekening. Uit het verslag van het interview blijkt niet dat jullie enige opmerking zouden hebben gehad over het verloop van het interview. Toen u en uw vrouw werden gevraagd of jullie bij het voorlezen van jullie verklaringen fouten in het verslag hadden opgemerkt, kon geen van jullie beiden enig concreet punt van kritiek geven (CGVS, p. 2; CGVS vrouw, p. 2). De verschillende flagrante tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen jullie opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal, kunnen dus niet worden verschoond door een gratuite verwijzing naar tolk- of vertaalproblemen. Vervolgens, wat betreft uw bewering dat u zou lijden aan geheugenproblemen, moet worden opgemerkt dat u geen medisch attest voorlegt dat deze beweerde geheugenproblemen zou kunnen aantonen. Uw loutere bewering dat u geheugenproblemen zou kennen, kan niet volstaan om de vastgestelde tekortkomingen in uw relaas te verschonen. De vastgestelde tegenstrijdigheden en inconsistenties betreffen daarenboven geen details, maar gaan over essentiële gebeurtenissen die aan de kern van uw asielrelaas raken. Er kan dan ook worden verwacht dat u en uw vrouw wat betreft belangrijke feiten en gebeurtenissen in uw asielrelaas min of meer coherente verklaringen zou kunnen afleggen, quod non.

Het Commissariaat-generaal wijst ook op het feit dat u geen enkel begin van bewijs van uw problemen hebt aangebracht, terwijl dit nochtans wel kan worden verwacht. Gezien u beweerde dat u uw schoonvader actief bijstond bij zijn zoektocht naar zijn vermoordde broer, zou u bijvoorbeeld (kopieën van) officiële klachten bij politie en parket kunnen voorleggen, of eventuele correspondentie van uw schoonvader met mensenrechtenorganisaties. U legde ook geen enkel bewijs voor van de verdwijning van de broer van uw schoonvader, terwijl u nochtans beweert dat er internetartikels over bestaan, of van de verdwijning van uw schoonvader zelf, terwijl u en uw vrouw nochtans beweerden dat er officiële klachten zouden zijn ingediend bij de politie en/of het parket. Ook wat betreft uw bewering dat u na uw arrestatie in het ziekenhuis werd opgenomen voor verzorging, legt u geen enkel bewijs voor. Gezien u en uw vrouw volgens jullie verklaringen nog contact hebben met jullie familie in Dagestan en Tsjetsjenië, beschikken jullie ook over de mogelijkheid om bepaalde bewijsstukken te laten verzamelen en te laten opsturen.

De documenten die u wel voorlegde, met name uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van de kinderen, bevatten louter identiteitsgegevens en kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensde aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging de laatste jaren beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat er in hoofde van uw vrouw, M. D. (...) (O.V. (...)), eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen van 31 januari 1967, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan

het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij ter verklaring van de door verwerende partij vastgestelde vaagheden, inconsistenties en tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote in haar verzoekschrift verschillende keren wijst op hun geheugenproblemen, en desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift twee medische attesten toevoegt (bijlagen 3-4) en bij aangetekend schrijven van 2 juli 2015 nog een medisch attest d.d. 15 september 2014 aan de Raad overmaakt, wijst de Raad erop dat deze medische attesten allen faxberichten en/of fotokopieën betreffen en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Deze medische attesten zijn dan ook niet van aard de door verzoekende partij en haar echtgenote voorgehouden geheugenproblemen aan te tonen.

2.2.4.1. In verband met de reeds tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal door verzoekende partij en haar echtgenote aangehaalde problemen met de tolk tijdens hun interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waaromtrent verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat deze verwijzing naar tolk- of vertaalproblemen de verschillende flagrante tegenstrijdigheden die werden opgemerkt tussen hun opeenvolgende verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal niet kan verschonen, bemerkt verzoekende partij dat zij hierover tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken inderdaad geen opmerking heeft gemaakt, doch is dit te wijten aan het feit dat de tolk vaak lacherig deed en vragen en antwoorden op zelfstandige wijze formuleerde. Hierdoor was verzoekende partij op het einde van het interview niet meer geconcentreerd en was zij er niet met de volle aandacht bij toen zij haar verklaringen ondertekende. Bovendien beseft zij op dat moment niet het belang van eventuele opmerkingen die zij toen kon maken. Verzoekende partij meent dat met dit interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook geen rekening gehouden kan worden.

2.2.4.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het door haar beweerde gedrag van de tolk ervoor zou hebben gezorgd dat hun verklaringen niet correct zouden zijn opgetekend bij het invullen van de vragenlijst. Na afloop van het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden de verklaringen van verzoekende partij en van haar echtgenote voorgelezen in het Russisch en zij verklaarden zich hiermee akkoord door het plaatsen van hun handtekening. Voorts blijkt uit het verslag van het interview niet dat zij enige opmerking zouden hebben gehad over het verloop van het interview. Toen zij werden gevraagd of zij bij het voorlezen van hun verklaringen fouten in het verslag hadden opgemerkt, kon geen van hen beiden enig concreet punt van kritiek geven (administratief dossier, stukken 8 en 8A, p. 2). Verder duidt de Raad erop dat bij aanvang van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoekende partij en

haar echtgenote werd duidelijk gemaakt dat zij de waarheid dienden te vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat de asielaanvraag wordt verworpen (administratief dossier, stukken 8 en 8A, p. 1). Verzoekende partij en haar echtgenote waren derhalve perfect op de hoogte van de noodzaak een correct feitenrelaas naar voren te brengen en de bewering van verzoekende partij dat zij het belang om rechtzettingen of nuances te laten noteren zou hebben onderschat, is dan ook niet aannemelijk. Verzoekende partij brengt geen enkel overtuigend argument aan waaruit blijkt dat hun verklaringen niet correct zijn opgetekend bij het invullen van de vragenlijst.

2.2.5.1. In verband met de motivering van verwerende partij dat het verhaal van verzoekende partij over haar eigen arrestatie in september 2014 compleet ongeloofwaardig is gezien zij herhaaldelijk tegenstrijdige verklaringen bleek af te leggen over wanneer zij precies zou zijn gearresteerd, gezien haar echtgenote daarenboven helemaal geen idee bleek te hebben wanneer verzoekende partij precies zou zijn gearresteerd, gezien verzoekende partij en haar echtgenote flagrant tegenstrijdige verklaringen aflegden over de duur van de arrestatie van verzoekende partij en gezien haar echtgenote helemaal niet op de hoogte bleek te zijn van de omstandigheden waarin verzoekende partij gearresteerd zou zijn, oppert verzoekende partij dat zij wel degelijk haar eigen arrestatie in september 2014 enigszins in de tijd kon situeren, daar zij steeds gesteld heeft dat haar arrestatie plaatsvond in de maand september en zelfs concreet aanhaalde dat haar arrestatie plaatsvond op 18, 19 of 20 september. Verder meent verzoekende partij dat het evenmin correct is te stellen dat haar echtgenote helemaal geen idee zou hebben wanneer verzoekende partij zou zijn gearresteerd. Immers verklaarde zij letterlijk dat de arrestatie niet lang na de verdwijning van haar vader plaatsvond, maar zeker niet de dag erna. Dat zij geen preciezere verklaringen kon afleggen is volgens verzoekende partij te wijten aan het feit dat zij zich op het moment van de feiten in een emotioneel moeilijke periode bevond. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden omtrent de duur van haar arrestatie, geeft verzoekende partij aan dat zij steeds verklaard heeft dat haar arrestatie ongeveer drie dagen geduurd heeft. Evenwel dient er rekening mee te worden gehouden dat zij gedurende haar vasthouding geen enkel tijdsbesef had, waardoor zij enkel kan gokken over de duur van haar arrestatie. Dat haar echtgenote verklaart dat verzoekende partij diezelfde dag al vrijgelaten werd, is te wijten aan het feit dat haar echtgenote op het moment van de arrestatie van verzoekende partij bij haar ouders in Gudermes verbleef, waardoor zij niet met zekerheid kan zeggen of haar echtgenoot inderdaad op dezelfde dag werd vrijgelaten. Ten slotte acht verzoekende partij het evident dat haar echtgenote weinig kon vertellen over de omstandigheden van haar arrestatie, daar verzoekende partij haar echtgenote niet alles vertelt en bepaalde informatie heeft achtergehouden teneinde haar echtgenote, die het emotioneel zwaar had omwille van de verdwijning van haar vader, te sparen.

2.2.5.2. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk haar eigen arrestatie in september 2014 enigszins in de tijd kon situeren daar zij steeds gesteld heeft dat haar arrestatie plaatsvond in de maand september en zelfs concreet aanhaalde dat haar arrestatie plaatsvond op 18, 19 of 20 september, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van haar redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij een dergelijke belangrijke gebeurtenis, haar eerste en enige arrestatie door de ordediensten, minstens enigszins correct kan plaatsen in de tijd. Evenwel werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij 'begin september' 2014 zou zijn opgepakt, om vervolgens tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal te verklaren dat zij 'in september, misschien eind september' werd gearresteerd, om dan even later weer te beweren dat zij op '18, 19 of 20' september werd opgepakt, 'ongeveer midden september', 'het begin van de tweede helft van september'. De vaststelling dat verzoekende partij dermate vaag blijft en bovendien incoherente verklaringen aflegt omtrent wanneer zij precies zou zijn gearresteerd, doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar beweerde arrestatie in september 2014.

Verder is het totaal ongeloofwaardig dat de echtgenote van verzoekende partij zelfs niet bij benadering kan vertellen wanneer de eerste en enige arrestatie van haar echtgenoot zou hebben plaatsgevonden. Zij wist enkel dat dit na de verdwijning van haar eigen vader zou zijn gebeurd en zelfs toen haar gevraagd werd of haar echtgenoot misschien één dag, enkele dagen, twee weken of een maand na de verdwijning van haar vader was gearresteerd, kon ze enkel zeggen dat het 'zeker niet de volgende dag' was. Zelfs indien zij zich in een moeilijke periode bevond door de verdwijning van haar vader, kan van haar minstens worden verwacht dat zij de arrestatie van haar echtgenoot bij benadering zou kunnen situeren in de tijd. Dergelijke uitermate vage verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij over wanneer verzoekende partij gearresteerd zou zijn geweest, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van de voorgehouden arrestatie van verzoekende partij in september 2014.

Verder kan het betoog van verzoekende partij in verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden in haar verklaringen en die van haar echtgenote omtrent de duur van de arrestatie van verzoekende partij niet overtuigen. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het

Commissariaat-generaal duidelijk herhaaldelijk aangaf dat zij na haar arrestatie drie dagen zou zijn vastgehouden (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 8, 20). Dat zij slechts 'gegokt' zou hebben over de duur van haar arrestatie, blijkt nergens uit. Bovendien snijdt de uitleg dat zij enkel kan gokken over de duur van haar arrestatie omdat zij in de cel geen tijdsbesef had, geen hout, daar zij indien zij inderdaad geen tijdsbesef had in haar cel, zij dit wel opnieuw had wanneer zij werd vrijgelaten en derhalve eventueel achteraf kon vaststellen hoelang zij aangehouden was geweest. Waar verzoekende partij het feit dat haar echtgenote verklaarde dat verzoekende partij diezelfde dag al vrijgelaten werd, verklaart doordat haar echtgenote op het moment van de arrestatie bij haar ouders in Gudermes verbleef, stelt de Raad vast dat verzoekende partij hiermee deels de door haar echtgenote op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de uitleg van haar echtgenote dat zij bij haar ouders in Gudermes verbleef niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor de vaststelling dat haar verklaringen over de duur van de arrestatie van haar echtgenoot tegenstrijdig zijn met de verklaringen van verzoekende partij daar in alle redelijkheid kan worden verwacht dat de echtgenote van verzoekende partij op de hoogte is van enkele elementaire feiten over de arrestatie van verzoekende partij, een gebeurtenis die mee aan de basis zou hebben gelegen van hun gezamenlijke vertrek uit Dagestan en hun vlucht naar België. De loutere herhaling van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, volstaat geenszins ter weerlegging van desbetreffende motivering. Gezien van de echtgenote van verzoekende partij verwacht kan worden dat zij op de hoogte is van enkele elementaire feiten over de arrestatie van verzoekende partij, is het evenmin geloofwaardig dat de echtgenote van verzoekende partij totaal niet op de hoogte was van de omstandigheden waarin verzoekende partij gearresteerd zou zijn. Deze vaststelling kan geenszins vergoelijkt worden door de uitleg dat verzoekende partij bepaalde informatie zou hebben achtergehouden teneinde haar echtgenote te sparen. Immers is het uiterst onaannemelijk dat een ingrijpende gebeurtenis zoals de arrestatie van verzoekende partij, haar eerste en enige arrestatie, quasi onbesproken zou blijven tussen echtgenoten. Een op de vlucht geslagen echtpaar zal immers redelijkerwijze de ernst van de situatie pogen in te schatten en elk voorval dat verband houdt met hun vluchtaanleiding, zoals *in casu* onder andere de arrestatie van verzoekende partij, nauwgezet analyseren. Dat verzoekende partij haar echtgenote hierbij niet ingelicht zou hebben over de omstandigheden van haar arrestatie, is geenszins geloofwaardig.

2.2.6.1. Omtrent de verschillende vaststellingen van verwerende partij die leiden tot haar conclusie dat er ook geen geloof kan worden gehecht aan het verhaal van verzoekende partij over de problemen van haar schoonvader, maakt verzoekende partij volgende opmerkingen in haar verzoekschrift.

Aangaande de vage, en wat betreft de echtgenote van verzoekende partij zelfs tegenstrijdige, verklaringen over het moment waarop de schoonvader van verzoekende partij spoorloos zou zijn verdwenen, stelt verzoekende partij dat, hoewel zij en haar echtgenote inderdaad geen concrete/exacte datum kunnen opgeven, hun verklaringen op dit punt consistent zijn daar zij beiden verklaarden dat de verdwijning plaatsvond in de periode eind augustus/begin september 2014. Tevens benadrukt zij dat deze situering van de verdwijning van haar schoonvader niet in strijd is met de chronologie van de andere relevante gebeurtenissen.

Wat betreft de vastgestelde ernstige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote over de omstandigheden van de arrestatie van de schoonvader van verzoekende partij, blijft verzoekende partij erbij dat dit gebeurde toen haar schoonvader op weg was naar zijn werk. Verzoekende partij wijt de tegenstrijdige verklaringen van haar echtgenote aan het feit dat zij door de verdwijning van haar vader erg verward is geraakt, des te meer daar zij in die periode ook getuige is geweest van een ontvoering bij hun burelen thuis.

Inzake de verschillende tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar echtgenote over de stappen die haar echtgenote en haar schoonmoeder nog zouden hebben ondernomen naar aanleiding van de verdwijning van de schoonvader van verzoekende partij, benadrukt verzoekende partij dat haar echtgenote en haar schoonmoeder wel degelijk twee brieven, naar de politie en naar het parket, hebben verstuurd. Verzoekende partij wijst erop dat door haar echtgenote werd bevestigd dat er brieven verstuurd zijn, doch dat zij 'daar allemaal geen verstand van heeft', waardoor niet op de verklaringen van haar echtgenote kan worden voortgegaan om te oordelen hoeveel brieven er juist verstuurd zijn geweest.

Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal ontkende dat haar echtgenote of schoonfamilie behalve de klacht bij politie en parket nog andere stappen hadden ondernomen naar aanleiding van de verdwijning van haar schoonvader, terwijl zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nochtans uitdrukkelijk verklaard had dat haar echtgenote eind augustus 2014 nog een brief zou hebben geschreven naar mensenrechtenorganisatie Memorial, erkent verzoekende partij dat haar echtgenote een brief geschreven heeft naar deze mensenrechtenorganisatie, maar de opgestelde brief werd echter nooit verstuurd daar hun eerdere

klachten niets hadden opgeleverd en verzoekende partij tijdens de zoektocht naar de oom van haar echtgenote reeds had ervaren dat het contacteren van mensenrechtenorganisaties klaarblijkelijk niets uithaalt.

Wat tenslotte de tegenstrijdige verklaringen van verzoekende partij over de dreigtelefoon betreft, benadrukt verzoekende partij dat zij dit voorval toch enigszins in de tijd kon situeren zonder in te gaan tegen de chronologie van de andere gebeurtenissen.

2.2.6.2. Vooreerst wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van een dermate belangrijke en ingrijpende gebeurtenis als de verdwijning van de vader van haar echtgenote, kan worden aangenomen dat deze in het geheugen van verzoekende partij en haar echtgenote is gegrift en verzoekende partij en haar echtgenote zouden kunnen aangeven wanneer deze precies plaatsvond. Evenwel kwam verzoekende partij niet verder dan de verklaring dat dit 'eind augustus of begin september', 'op 29 augustus of 1 september' was en stelde haar echtgenote dat haar vader in september 2014 was verdwenen, waarschijnlijk in het begin van september, maar de datum kon zij zich niet herinneren. De onwetendheid van haar echtgenote over de precieze datum van de verdwijning van haar vader is des te opvallender gezien zij nog een klacht zou hebben ingediend bij een officiële instantie naar aanleiding van de verdwijning van haar vader en gezien het relatief recente karakter van deze gebeurtenis. Bovendien verklaarde haar echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog dat haar vader 'begin oktober' 2014 zou zijn verdwenen. Deze vaststellingen ondermijnen op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de beweerde problemen van de schoonvader van verzoekende partij. Het feit dat zij beiden verklaarden dat de verdwijning plaatsvond in de periode eind augustus/begin september 2014 en dat hun situering van de verdwijning van de vader van de echtgenote van verzoekende partij niet in strijd is met de chronologie van de andere relevante gebeurtenissen, doet aan voormelde vaststellingen geen enkele afbreuk.

Waar verzoekende partij de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar echtgenote over de omstandigheden van de arrestatie van de schoonvader van verzoekende partij wijt aan het feit dat haar echtgenote door de verdwijning van haar vader erg verward is geraakt, stelt de Raad evenwel vast dat uit de verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geenszins blijkt dat zij hierover 'verward' zou zijn, gelet op haar duidelijke verklaringen over hetgeen haar moeder haar verteld had over de omstandigheden van de arrestatie van haar vader (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 3-4). Toen de echtgenote van verzoekende partij geconfronteerd werd met de tegenstrijdigheid tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot over de omstandigheden van de arrestatie van haar vader, gaf zij aan dat haar man zich vergiste en dat hij soms dingen vergeet (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 6). De *post-factum* uitleg van verzoekende partij dat haar echtgenote hierover verward was, kan dan ook geenszins overtuigen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat haar echtgenote en haar schoonmoeder wel degelijk twee brieven, naar de politie en naar het parket, hebben verstuurd en erop wijst dat door haar echtgenote werd bevestigd dat er brieven verstuurd zijn, doch dat zij 'daar allemaal geen verstand van heeft', waardoor niet op de verklaringen van haar echtgenote kan worden voortgegaan om te oordelen hoeveel brieven er juist verstuurd zijn geweest, stelt de Raad vooreerst vast dat de echtgenote van verzoekende partij zowel tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk slechts van één klacht sprak (administratief dossier, stuk 8A, vragenlijst CGVS, vraag 3.5; administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 5). Haar verklaring dat zij 'daar allemaal geen verstand van heeft' had betrekking op de vraag aan welke dienst de klacht gestuurd werd, en niet op het aantal klachten die zij verstuurd had (administratief dossier, stuk 4A, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 5). De Raad ziet dan ook niet in waarom met deze verklaringen van de echtgenote van verzoekende partij geen rekening zou mogen worden gehouden. De door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen enerzijds de verklaring van verzoekende partij dat haar echtgenote en schoonmoeder twee klachten hadden ingediend, zowel bij de politie als bij het parket, en anderzijds de verklaring van haar echtgenote dat zij slechts één klacht had ingediend, blijft dan ook onverminderd overeind. Voorts wijst de Raad er nog op dat door verwerende partij eveneens werd vastgesteld dat de echtgenote van verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zij en haar moeder een klacht hadden ingediend binnen de drie dagen na de verdwijning van haar vader bij de politie van Gudermes, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal plots beweerde dat ze niet wist bij welke instantie zij een klacht had ingediend 'omdat ze hier geen verstand van had' en dat de klacht pas zou zijn ingediend in oktober 2014, meer dan een maand na de verdwijning van haar vader. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen afdoende argumenten

aanbrengt die van aard zijn de verschillende vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van haar en haar echtgenote over de stappen die haar echtgenote en haar schoonmoeder nog zouden hebben ondernomen naar aanleiding van de verdwijning van haar schoonvader te weerleggen of te verklaren.

Verder is de Raad van oordeel dat de uitleg van verzoekende partij dat haar echtgenote inderdaad een brief geschreven heeft naar mensenrechtenorganisatie Memorial, maar dat deze brief nooit verstuurd werd omdat zij dachten dat dit niets zou opleveren, een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers, toen verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal erop werd gewezen dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog had verklaard dat haar echtgenote eind augustus 2014 een brief had geschreven naar mensenrechtenorganisatie Memorial (*"Eind 08/2014 schreef mijn vrouw een brief naar mensenrechtenorganisatie Memorial betreffende het verhaal van haar familie"* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, vraag 3.5)), terwijl zij tijdens haar gehoor stelde dat haar echtgenote of schoonfamilie geen andere demarches hadden gedaan naar aanleiding van de verdwijning van haar schoonvader behalve de klacht bij politie en parket, ontkende zij dat haar echtgenote een brief had geschreven naar deze mensenrechtenorganisatie, stellende dat zij zich versproken had en waarschijnlijk het parket of de politie bedoelde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 19/01/2015, p. 23). Zij stelt nergens tijdens haar gehoor dat haar echtgenote wel een brief zou hebben geschreven aan de mensenrechtenorganisatie, dewelke vervolgens evenwel niet verstuurd zou zijn geweest. De uitleg van verzoekende partij kan derhalve niet overtuigen en de vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind.

Ten slotte is de Raad van mening dat verzoekende partij met haar opmerking dat zij de dreigtelefoon, die zij en haar echtgenote zouden hebben ontvangen naar aanleiding van het feit dat zij zou hebben gebeld naar een live-uitzending van de Tsjetsjeense televisie, toch enigszins in de tijd kon situeren zonder in te gaan tegen de chronologie van de andere gebeurtenissen op geen enkele manier afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat de verklaringen van verzoekende partij over het moment waarop zij deze dreigtelefoon ontvingen manifest tegenstrijdig zijn, gezien zij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelde dat zij en haar echtgenote reeds de volgende dag een dreigende telefoon kregen terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde dat zij pas twee of drie dagen later een dreigende telefoon zouden hebben ontvangen. De vaststelling dat verzoekende partij dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit laatste vervolgingsfeit, dat de directe aanleiding zou hebben gevormd voor hun vertrek uit het land, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

2.2.7.1. Waar verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat er geen geloof kan worden gehecht aan de bewering van verzoekende partij dat zij haar schoonvader actief zou hebben geholpen bij zijn beweerde zoektocht naar zijn verdwenen broer, gelet op haar tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop zij haar schoonvader zou zijn beginnen helpen, en gelet op de vaststelling dat zij nauwelijks iets kon vertellen over de initiatieven die haar schoonvader zou hebben ondernomen en waarbij zij zelf assistentie zou hebben verleend, stelt verzoekende partij dat zij wel degelijk pas vanaf 2012 betrokken is geraakt in de zoektocht van haar schoonvader en dat zij voor 2012 wel op de hoogte was van deze zoektocht, maar niet actief deelnam. Vanaf 2012 is zij vervolgens meer betrokken geraakt, doch heeft zij steeds een eerder ondersteunende houding aangenomen, in die zin dat zij haar schoonvader vergezelde maar nooit zelf enig initiatief of enige actie ondernam. Dit verklaart dan ook waarom zij maar weinig kan vertellen over de initiatieven die haar schoonvader ondernam.

2.2.7.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk aangaf dat zij reeds in december 2010 of in januari 2011 was begonnen met het helpen van haar schoonvader in zijn zoektocht. Immers gaf zij toen het volgende aan: *"Ik ben in 12/2010 of 01/2011 samen met mijn schoonvader naar een mensenrechtenorganisatie geweest om hulp te vragen"* (administratief dossier, stuk 8, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Gelet op deze duidelijke verklaring dat zij toen reeds haar schoonvader vergezeld had naar een mensenrechtenorganisatie, kan haar *post-factum* uitleg in haar verzoekschrift dat zij voor 2012 slechts op de hoogte was van de zoektocht, maar niet actief deelnam, allesbehalve overtuigen om de vastgestelde tegenstrijdigheid met haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal dat zij pas in de herfst van 2012 haar schoonvader een eerste keer had vergezeld bij een bezoek aan een mensenrechtenorganisatie te weerleggen of te verklaren.

Verder kan de uitleg van verzoekende partij dat zij maar weinig kan vertellen over de initiatieven die haar schoonvader ondernam omdat zij haar schoonvader slechts vergezeld en een eerder ondersteunende houding aannam, maar nooit zelf enig initiatief of enige actie ondernam, niet

overtuigen. Immers is het geenszins geloofwaardig dat, zelfs indien verzoekende partij slechts haar schoonvader vergezelde om hem steun te bieden, de acties die haar schoonvader ondernam onbesproken zouden zijn gebleven wanneer verzoekende partij hem vergezelde. In dat licht is het dan ook onaannemelijk dat verzoekende partij, die beweerde dat zij haar schoonvader in de herfst van 2012 had vergezeld naar een mensenrechtenorganisatie in de stad Pjattigorsk, geen idee bleek te hebben over welke organisatie het precies ging en ook niets kon vertellen over het resultaat van het gesprek van haar schoonvader met een vertegenwoordiger van deze organisatie en ook wat betreft de tweede keer dat zij haar schoonvader zou hebben vergezeld bij een bezoek aan een mensenrechtenorganisatie in Moskou in februari 2013 geen idee bleek te hebben om welke organisatie het ging of over het eventuele resultaat van de ontmoeting.

2.2.8.1. Met betrekking tot de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij geen enkel begin van bewijs van haar problemen heeft aangebracht, oppert verzoekende partij dat zij geen andere bewijsstukken kan bijbrengen dan enkele medische attesten, daar andere mogelijke bewijsstukken officiële documenten betreffen die haar familie moet opvragen bij de politie en het parket. Het spreekt voor zich dat dit het leven en welzijn van haar familie in gevaar zou kunnen brengen. Daarnaast brengt verzoekende partij per aangetekend schrijven van 2 juli 2015 nog een *“artikel van een plaatselijke website m.b.t. de ontvoering van de oom van (haar) vrouw”* aan.

2.2.8.2. Wat betreft het door verzoekende partij aangebrachte artikel omtrent de ontvoering van de oom van haar echtgenote in 2009, bemerkt de Raad dat het gegeven dat verzoekende partij een begin van bewijs aanbrengt van de verdwijning van de broer van haar schoonvader, geen enkele afbreuk doet aan voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat aan de door verzoekende partij voorgehouden persoonlijke problemen en de problemen van haar schoonvader geen enkel geloof kan worden gehecht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij er tot op heden niet in slaagt enig begin van bewijs bij te brengen van haar persoonlijke problemen en/of van haar schoonvader, terwijl dit wel degelijk van haar kan worden verwacht, gelet op haar bewering dat zij haar schoonvader actief bijstond bij zijn zoektocht naar zijn broer en dat er ook naar aanleiding van de verdwijning van haar schoonvader zelf officiële klachten zouden zijn ingediend bij de politie en/of het parket. Ook wat betreft haar bewering dat zij na haar arrestatie in het ziekenhuis werd opgenomen voor verzorging, legt zij geen enkel overtuigend bewijs voor. Het door haar bij aangetekend schrijven van 2 juli 2015 aangebrachte medisch attest d.d. 15 september 2014 betreft immers, zoals reeds opgemerkt (zie punt 2.2.3.), een fotokopie waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De Raad wijst er dienaangaande op dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. De Raad onderstreept dat de voorgehouden vrees *in concreto* dient te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij in gebreke blijft gezien zij de problemen die zij persoonlijk zou hebben gekend geenszins aannemelijk maakt en evenmin *in concreto* aantoont dat zij of haar echtgenote omwille van de band met de broer van haar schoonvader zullen worden gevisieerd, temeer gezien geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen van haar schoonvader na de verdwijning van diens broer.

2.2.9. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat de regio waar zij vandaan komt een *“uiterst onrustige en explosieve regio is waar de willekeur de bovenhand heeft”* en dat er dagdagelijks nog willekeurige huiszoekingen en arrestaties plaatsvinden, merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in de Noordelijke Kaukasus niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.10. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “Dagestan - veiligheidssituatie” van 7 april 2014 (administratief dossier, stuk 12, landeninformatie) blijkt dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De huidige situatie kenmerkt zich tegenwoordig door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door hun beperkte slagkracht hun acties beperken tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat de informatie omtrent de veiligheidssituatie in Dagestan waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, gebaseerd is op verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen. De Raad stelt vast dat desbetreffende betoog van verzoekende partij, in het bijzonder dat er in de Noord-Kaukasische regio nog steeds slachtoffers vallen en de mensenrechten er nog steeds worden geschonden – een situatie die overigens niet ontkend wordt in de bestreden beslissing – totaal geen afbreuk doet aan de vaststelling dat er in Dagestan geen sprake is van een open oorlog en de gevechtshandelingen een sterk gericht karakter vertonen. Waar verzoekende partij nog verwijst naar een reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, wijst de Raad erop dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een van de diverse regio's van de Noordelijke Kaukasus, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel deze nationaliteit hebben en vandaar afkomstig zijn. Dergelijke reisadviezen zijn *in casu* irrelevant daar ze niet slaan op de concrete situatie van de asielzoeker, doch slechts bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het Kaukasus-gebied. Derhalve wordt de motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Dagestan voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict door verzoekende partij niet weerlegd.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Verzoekende partij legt ter terechtzitting enkele fotokopieën neer van identiteitsdocumenten van familieleden die in Duitsland als vluchteling zouden erkend zijn. De Raad wijst erop dat de beweerde erkenning van familieleden in Duitsland irrelevant is daar elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT